

ministeriet og først og fremmest paa Københavns Magistrat — allerede gennem en Aarrække har tilkendegivet, at Loven maatte opfattes paa den Maade, at Agenter for udenlandske Huse skulde løse Næringsadkomst. Det forekommer mig, at denne Opfattelse er i høj Grad paa sin Plads, idet det ud fra en Lægmandsbetragtning maa synes naturligt, at Ordene Agent og Kommissionær paa dette Omraade dækker det samme. Det synes mig at maatte være ganske ligegyldigt i denne Forbindelse, om den paagældende Person har et Lager liggende for det fremmede Firma, af hvilket han sælger Varer, som han selv fakturerer, eller om han optager Ordre med bindende Virkning, eller han kun optager Ordre, som senere skal godkendes af den paagældende Sælger. I alle Tilfælde, hvad enten man kalder ham Repræsentant eller Agent, bliver han det, man ud fra et Lægmands-synspunkt betragter som Kommissionær.

Spørgsmaalet maa da blive, om det, vi nu vil kalde Agent eller Kommissionær, maa opfattes paa samme Maade, som man i 1857 ved Næringslovens Givelse opfattede Udtrykket „den saakaldte Kommissionshandel“, og det forekommer mig, at det vilde være ret betænkeligt at hævde, at der nu skulde menes noget andet dermed end den Gang. Forholdet er jo det, at Formerne for denne Handel er ganske ændrede siden 1857 med den rivende Udvikling, der har været i Samfærdselsmidlerne. I 1857 vilde det have været ganske utænkeligt i en Mængde Tilfælde, at den her i Landet boende Agent skulde oversende Ordrene til det paagældende Firma i Udlandet, der i Virkeligheden solgte Varen, til Fakturering fra dette. Forholdet maa selvfølgelig den Gang have været det, at Kommissionæren eller Agenten i de allerfleste Tilfælde fakturerede Varen, medens det modsatte nu er Tilfældet. Men det forekommer mig som sagt, at dette slet ikke kan være afgørende for, om man skal anvende den ene eller den anden Betegnelse. Der er visse Begreber, der staa fast gennem Tiderne, og det forekommer mig, at ligesom et Køretøj er et Køretøj nu som i 1857, til Trods for at man i den mellemliggende Tid har haft mange forskellige Betegnelser for et saadant — jeg skal blot pege paa Udtryk som Omnibus, Busbil og Bilbus, og hvad

det nu hedder alt sammen —, saaledes er en Agent Kommissionær nu, ganske som han i Virkeligheden var i 1857. Men der er altsaa nu sket dette, at vi har faaet en Højesteretsdom, der gør det tvivlsomt, hvorvidt den Betragtning, der har været Ministeriets og Københavns Magistrats, kan opretholdes. Profetens Ord er jo Visdom, Højesterets Dom er faldet. Jeg skal dog her sige, at Dommen ikke absolut underkender de Betragtninger, som hidtil har været fremme, idet den dømmer i et konkret Tilfælde, som ikke kan siges at være ubetinget typisk for alle Forhold. Men, som sagt, de Parter, som har Afgørelsen i den Henseende — jeg tænker her paa de paagældende Ministerier — mener, at det vil være umuligt eller lidet tilraadeligt at fastholde den Betragtning, der hidtil har været gjort gældende, nu efter at Højesteretsdommen er faldet.

Spørgsmaalet bliver da, om der gaar noget i Stykker, hvis vi nu naar over til en anden Betragtning. Der gaar det i Stykker, at Københavns Grosserer-Societet kommer til at tabe en stor Del af sin Indkomst, og at København og andre Kommuner ligeledes vil tabe en Del af deres hidtidige Indtægter og, vel at mærke, vil tabe dem paa et Omraade, hvor Befolkningen har vænnet sig til at regne med at have en Betalingspligt. Endelig forekommer det mig, at det Forhold, som vil indtræde, hvis man uden videre skal fravige den hidtil fulgte Praksis, vil føre til, at Retsbevidstheden til en vis Grad vildledes. Det forekommer mig, at det vilde være ganske ejendommelige Forhold, der kunde indtræde, naar man f. Eks. tænker sig, at to Virksomheder i København udadtil optræder eller virker med ganske de samme Midler, har Forretningslokaler og drives i enhver Henseende paa samme Maade, kun med den Forskel, at den ene sælger Varer for et udenlandsk Firma paa den Maade, at Firmaet selv fakturerer Varerne direkte til Køberen, medens Naboen, der driver samme Forretning, selv fakturerer Varerne. At denne ringe og med Hensyn til det Forhold, her er Tale om, i Praxis ganske ubetydende Forskel skulde medføre, at det ene Firma havde Pligt til at løse Næringsadkomst, det andet ikke havde det, vilde, forekommer det mig, virke ganske vild-